

D u v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávněnosti. Karel G. a Marie K-ová jsou ovšem vlastníky ideální polovice vinice čp. 888 v Ž. a jako takoví dle Šu 829 obč. zák. oprávněni, tímto ideálním podílem volně disponovati, avšak ohledně držby a správy nemovitosti samé jsou omezeni předpisy §§ 833 a násl. obč. zák. a nejsou oprávněni samostatně a bez ohledu na ostatní podílíky zatížit společnou nemovitost služebností bytu, již dle druhého odstavce Šu 12 knih. zák. lze ovšem omezit na fysické části domu, nikoliv však na ideální podíly spoluvlastníků. Vzhledem k ustanovení Šu 10 knih. zák., že zpravidla lze zapsat spoluvlastnictví ke knihovnímu tělesu pouze na podílech určených v poměru k celé nemovitosti, nepadá na váhu, že dle 8. odstavce notářského spisu ze dne 31. května 1922 užívání domu čp. 888 v Ž. je prý fysicky rozděleno. Rozhodným je dle Šu 94 knih. zák. pouze knihovní stav, dle kterého Karel G. a Marie K-ová jsou vlastníky ideální polovice uvedené nemovitosti.

Čís. 2185.

Není »převzetím zboží« ve smyslu Šu 87 a) j. n., bylo-li odevzdáno spediterské firmě, jež nebyla splnomocněna kupitelem k jeho přijetí.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1923, R I 33/23.)

Žalobkyně zaslala žalované objednané zboží a, ježto je žalovaná odepřela přijati, uložila je u zasilatelské firmy B. a domáhala se zaplacení kupní ceny, opřevši místní příslušnost pro žalobu o ustanovení Šu 87 a) j. n. Žalovaná vznesla námitku místní nepřislušnosti, již s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d námitce vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Sudiště dle Šu 87 a) j. n. předpokládá, že prodávající zboží kupujícímu skutečně odvedl. Jest však zjištěno, že žalovaná sdělila žalobkyni dopisem ze dne 10. května 1920, že není s to, převzít zbytek zboží a že žalobkyně přes to uložila zboží dne 28. května 1920 u zasilatelské firmy B. s tím příkazem, že zboží má býti žalované zasláno teprve tehdy, až bude složena kupní cena. V oné době však příslušelo žalobkyni pouze některé z práv čl. 354 obch. zák., mezi nimi však není právo, dodati zboží kupiteli proti jeho vůli. Dle čl. 343 obch. zák. měla žalobkyně sice právo, zboží, s jehož odebráním žalovaná dle jejího mínění byla v prodlení, uložit u osoby třetí. Toto uložení zboží však nelze na roveň klásti skutečnému převzetí (odevzdání) po rozumu Šu 87 a) j. n., protože žalovaná již před tím odepřela přijetí zboží, takže o převzetí nelze mluvit. Jelikož žalovaná odepřela zboží převzít, nesměla žalobkyně předati zboží ani firmě B., jakožto plnomocníku žalované, poněvadž odepřením přijetí byl odvolán i příkaz po případě udělený, aby zboží bylo dáno oné firmě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

I kdyby tu byly všechny ostatní podmínky §u 87 a) j. n., přece žalobkyně neprokázala listinami, že zboží, o které v tomto sporu jde, bylo žalovanou skutečně převzato, pokud se týče ji skutečně odevzdáno. Lze připustiti, že zákon nepředpokládá převzetí právní, t. j. schválení zboží kupitelem, nýbrž že dle úředních vysvětlivek stačí, prokáže-li se odevzdání ve smyslu čl. 347, 349 obch. zák. Než ani takového odevzdání žalobkyně listinami neprokázala. Že bylo zboží odevzdáno přímo žalované, žalobkyně ani netvrdí. Odvolává se na to, že dala zboží k dispozici spediterské firmě B., jakožto mandatáře žalované, což by po případě vyplývalo z dopisu jmenované firmy na žalovanou ze dne 28. května 1920, kterýž byl ovšem nikoli žalobkyní, nýbrž svědkem Vilémem L-em při výslechu ze dne 13. června 1922 v opisu předložen. Než žalobkyně neprokázala, že firma B. byla žalovanou zmocněna k přijetí tohoto sporného zboží. Naopak z dopisů ze dne 18. března a ze dne 20. března 1920, jež předložil svědek František L., a z výpovědi tohoto svědka, jakož i svědka Viléma L-a vyplývá, že žalovaná zmocnila firmu B. pouze k přijetí p r v n í zásilky zboží, o kterou ve sporu nejde. Že tomu tak, vysvítá zejména z předposledního odstavce dopisu ze dne 18. března 1920, v němž žalovaná sděluje firmě B., že, bude-li spokojena s provedením tohoto p r v n í h o příkazu, může jmenovaná firma o č e k á v a t i od ní budoucně další značné expedice. K přijetí dalších zásilek však žalovaná příkazu již nedala, nebyvši, jak patrně z korespondence, spokojena s provedením prvního příkazu. Důvod příslušnosti, uvedený v §u 87 a) j. n., tedy neobstojí.

Čís. 2186.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Je-li zabraná nemovitost spachtována, jest osobou hospodařící pouze pachtýř, nikoliv vlastník.

Předpis §u 21 zákona nevztahuje se na pachtýře jako osobu hospodařící.

Vyřizuje stížnost do výpovědi jest soud oprávněn a povinen, zabývat se též otázkou, zda jde o majetek, podléhající záboru, leda že by o otázce té bylo již dříve právoplatně rozhodnuto.

O výpovědi ze zabraného majetku nelze zahájit řízení dle §u 560 a násl. c. ř. s.

Záborový zákon ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n.

Zábor majetku vztahuje se i na příslušníky maďarské a není vyloučen ustanoveními Trianonské smlouvy.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1923, R I 47/23.)

Soud p r v é s t o l i c e doručil výpověď Státního pozemkového úřadu ze zabraného majetku, jenž byl propachtován, pachtýři i vlastníku. Rekursní soud nevyhověl rekursu pachtýřovu a odmítl rekurs vlastníkův.